

”En samtale om vandets fremtid”

mellem

Landbrug & Fødevarer – Økologisk Landsforening – COOP – ARLA - Wavin – Eurofins Miljø – PWC - Kalundborg Forsyning, Fredericia-Vejle Landboforening, professor Hans-Jørgen Albrechtsen, DTU, TREFOR Vand og EWII

Som ejer af Danmarks største private vandforsyningsselskab, TREFOR Vand A/S, tog EWII i foråret 2021 initiativ til at samle en gruppe af meget forskellige interessenter omkring det danske drikkevand og grundvand. **Ambitionen** var og er at fremtidssikre det danske grundvand som en naturressource uden menneskeskabt forurening – og dermed sikre en vigtig del af vores samlede økosystem. **Afsættet** var erkendelsen af, at grundvandet i dag er påvirket af menneskeskabt forurening og, at der er et behov for handling og nytænkning i de kommende år, fordi omkostningerne til at håndtere vandet er stadig stigende. **Håbet** var, at vi gennem dialog kunne få en langt bedre forståelse af de mange interesser, der er i spil omkring vores grundvand og drikkevand. **Vilkåret** er, at vand er noget eksistentielt, noget vi hælder ind i kroppen og noget, der er forudsætning for alt liv. Det berører os derfor meget, og fra EWII's kunder og repræsentantskab ved vi, at samtaler om vand ofte er meget følelsesladede. **Viljen** fra EWII's og flere af deltagernes side var og er at investere i at udvikle branchen og de løsninger, der skal til.

Flere interessenter stillede op til samtalerne, og vi kom et stykke af vejen. Vi er alle blevet klogere på hinandens perspektiver. Samtidig har vi også måttet konstatere fundamentale forskelle i både perspektiver og interesser. Vi har ikke kunnet enes om alt. Selvfølgelig ikke, fristes man til at sige. Landbrug & Fødevarer er ud over sit ansvar for vandet naturligt optaget af vilkårene for at drive landbrug. Økologisk Landsforening er ud over sit ansvar for vandet naturligt optaget af at sikre økologiens vilkår. COOP er ud over sit ansvar for vandet naturligt optaget af medlemsdemokratiet og forretningen. ARLA er ud over sit ansvar for vandet naturligt optaget af at sikre gode fødevarer. Wavin, Eurofins Miljø, Kalundborg Forsyning, Fredericia-Vejle Landboforening, TREFOR Vand og EWII er ud over sit ansvar for vandet, interesseret i hvordan konkrete problemer kan løses i en praktisk hverdag. DTU er ud over sit ansvar for vandet naturligt interesseret i at afdække nye udfordringer for vandet.

Men én ting er vi alle enige om: Vi tager alle ansvar for vandet. Opgaven med at sikre det danske vand er stor og vigtig både ud fra et sundhedsmæssigt, samfundsøkonomisk, erhvervs- og privatøkonomisk, etisk og demokratisk perspektiv.

Vi deler også alle det perspektiv, at det er meget få skader på det danske grundvand, der er sket forsætligt. Vores historiske udfordring har været manglende kendskab til konsekvenserne af de handlinger, vi foretog os. I perioder var der regler som betød, at landbruget blev pålagt at sprøjte markerne med pesticider i givne perioder, eksempelvis skulle landbruget bekæmpe meldug frem til

og med 1989, og der har tilsvarende været forskellige regler for bekæmpelse af flyvehavre – og resterne af sprøjtemidlerne i deres emballage var landmændene pålagt ved lov at grave ned. På samme måde var der regler for brug af kemikalier i husholdninger og industri, som vi i dag vil finde dybt uansvarlige. Derfor tror vi heller ikke på, at det fremmer løsningen at søge ansvaret placeret hos enkeltgrupper for de udfordringer, som fortidens handlinger skaber for vores vand i dag. Vi har valgt at fokusere samtalerne på, hvad udfordringerne er og hvordan vi løser udfordringerne. Hvad vi skal gøre samlet og hver for sig for at sikre rent dansk vand i fremtiden?

Hvorfor er det så svært at tale om vand?

Som sagt er samtaler om vand ofte følelsesladede. Det lykkedes i et lukket rum blandt professionelle aktører at lægge følelserne til side. I løbet af vores samtaler blev det allievel klart, at vi alle gode intentioner til trods blev udfordret, når vi skulle nærme os en konklusion. Vand er så centralt, at det får en rolle i rigtig meget interessevaretagelse. En samtale om at sikre vandets tarv er ikke bare en samtale om at definere problemet, overveje teknologiske løsninger og så finde den billigste og bedste løsning. Og den er ikke bare en samtale om interessevaretagelse. Vores dialog og skriftlige udvekslinger har vist, at en samtale om vand handler om noget, der er større end det fysiske produkt, vand også udgør. Vi har kunnet observere nogle forskellige bevæggrunde i vores samtaler:

Den etiske fordring om vandet handler om, at vand på grund af sine livsgivende funktioner opfattes som noget, vi har et særligt ansvar over for. Grundvandet har vi til låns fra kloden – og vi skal sørge for, at vi ikke på grund af menneskeskabt forurening ødelægger denne vigtige del af vores økosystem. Også fordi det har den store fordel, at fremtidige generationer fortsat kan benytte det som en ren og bredt tilgængelig ressource til forsyning af drikkevand. Vi er i dialogen ofte stødt ind i det synspunkt, at vand ikke kan underlægges samme produktevalueringsskriterier, som andre produkter. Er vand en fødevarer, eller er det noget større? Hvilket ansvar har vi overfor kloden? Hvordan skal vi håndtere vandets kredsløb? Heroverfor står mere eller mindre historiske tilfældigheder, som bliver fanget af den etiske fordring. For eksempel blev grænseværdierne for pesticider fastsat til det, man kunne måle, da de blev indført. Er vi blevet klogere siden? Det er vi, men den etiske fordring om vandet gør det vanskeligt at føre en samtale om at ændre i grænseværdierne ud fra nyeste viden, når bare det er sundhedsmæssigt forsvarligt. Den etiske fordring fortæller os, at ingen form for forurening er acceptabel medmindre den er strengt nødvendig for vores overlevelse.

Det demokratiske ideal om vandet har afsæt i en stærk historisk tradition i Danmark for at organisere vandselskaberne under forbrugerdemokrati. I Danmark har vi cirka 2500 vandselskaber. Nogle få, som TREFOR Vand, er store vandselskaber under forbrugerdemokrati. De fleste er de mindste og blandt dem er en del meget små. Det betyder, at en del af vandselskaberne er lokale samlingspunkter, der spiller en social rolle, mens andre antager en rolle af at være egentlige produktionsfællesskaber til produktionsformål. Vandselskaberne har altså meget forskellige funktioner, hvilket komplicerer interessevaretagelsen og de mulige løsninger. Og indimellem resulterer forskelligheden i skæve løsninger. Eksempelvis kan BNBO initiativer i kontekst af de store selskaber tænkes som en omkostning, vi alle er fælles om at finansiere. I

nogle af de mindre selskaber bliver BNBO omkostningen en karrusel, hvor landmanden betaler til sit vandselskab for at kunne betale sig selv. Pludselig står det demokratiske ideal om nærhed i vejen for det demokratiske ideal om fællesskab.

Den økonomiske realitet om vandet er, at forekomster af en række miljøfremmede stoffer har påført vandselskaberne og dermed forbrugerne væsentlige omkostninger til lukning af borer, lukning af vandværker, etablering af nye vandværker, pumpning af vand over længere afstande, test af vandet, støtteordninger, m.m. Både erhverv og privatpersoner betaler således dyrt for forekomsterne og nogle erhverv og privatpersoner presses af de øgede omkostninger. Samtidig har et stort antal vandselskaber ikke indtægtsrammer til at håndtere den fremtid, de kigger ind i. Oven i kommer, at en række vandværker historisk har holdt omkostningerne nede ved at udskyde eller forbigå vedligehold, hvilket afstedkommer pludselige og meget store spring i prisen for vand. Konkret har vi kigget på et ikke atypisk eksempel, hvor et mindre vandværk valgte at tilslutte sig det større vandværk, TREFOR Vand mod engangsbetaling af 40.000 kroner for at kunne få det samme vand dagen efter. Alternativet, at bevare selvstændigheden, var 6-7 gange dyrere. Den økonomiske dimension af vand får i de kommende år en tiltagende rolle, men mulighederne for at minimere omkostninger til frembringelse af vandet er begrænset af både den etiske fordring og det demokratiske ideal om vandet. Hvor meget er vi villige til at betale for at fastholde fordring og ideal?

Fortællingen om vandets kvalitet er stærkt udviklet i Danmark, og ud over den etiske fordring, så er drikkevand baseret på grundvand en national stolthed, som mere eller mindre rigtigt er enestående i verden. Det danske drikkevand er helt overvejende baseret på grundvand, men drikkevand er dog ikke det samme som grundvand. Drikkevandet i de danske familiers haner er grundvand, der er behandlet, så det er egnet til at drikke af mennesker. Eksempelvis fjernes jern og mangan, så drikkevandet ikke har en metallisk smag. Ammonium fjernes ved en biologisk proces, så der ikke dannes nitrit i vandet, fordi stoffet kan være kræftfremkaldende. Den lette behandling af grundvandet, der omdanner grundvandet til drikkevand, bevarer samtidig smagsnuancer og gør vand til en lokal og enestående oplevelse. Så meget, at drikkevand baseret på grundvand ikke blot betragtes som en selvfølgelighed, men ligefrem er lovfæstet som udgangspunkt for både private og virksomheders forbrug af vand. Dansk drikkevand skal baseres på grundvand og kun undtagelsesvist kan der anvendes overfladevand. Det sætter en økonomisk begrænsning, fordi alternativerne er udelukket, og det afgrænser det smagsspektrum, man kan arbejde inden for som vandværk.

Tidslommen for vand gør det svært. Vandet bærer på en historisk arv. Som udgangspunkt tager det flere årtier fra skadelige stoffer er lukket ud i naturen, til de kan være sivet ned i den del af grundvandet, der indvindes til drikkevandsproduktion. Så mens vi har skærpet reglerne for brug af fx kemikalier og sprøjtemidler af hensyn til grundvandet over de seneste år, har vi muligvis ikke set den fulde effekt fra den tid, hvor den moderne industriproduktion for alvor tog fart. Den tids brug af skadelige stoffer kan forventes at medføre yderligere en række alvorlige, lokale forureningsproblemer de kommende år. På den ene side er der i de seneste år gjort tiltag til at fjerne forureningskilder. Om nogle år – vi ved ikke hvor mange - vil vi forventeligt kunne se en positiv indvirkning heraf på vandværkerne. På den anden side betyder det også, at vi ikke løser problemer med grundvandet før i bedste fald om lang tid. Tager det 40 år at fikse et problem, så er der 40 år, hvor borer og vandværker må lukkes. Og der lukkes til stadighed flere. Hvad gør vi i mellemtiden? Er det overhovedet en mulighed at undgå at skulle rense vandet? På den korte bane

pumper vi vand over lange afstande og leder efter nye reservoirer. Det er de sjældne tilfælde, hvor nogen bevidst har gjort skade på grundvandet, så hvad betyder det, når vi får stadig mere viden om konsekvenserne af de handlinger, vi i god tro foretager i dag?

Pladsen til vandet fylder ikke meget i den offentlige debat, for i kommunalplanlægningen har grundvandsreservoirer ikke været en (central) styringsparameter. I vandselskaberne er pladsen til vandet til gengæld et tiltagende kritisk forhold i takt med konstateringen af flere og flere miljøfremmede stoffer og dermed behov for nye borer og vandværker. Heraf følger at antallet af interessekonflikter om vandet er stigende. Mens det historiske fokus nok har været meget rettet på sammenstød mellem landbrug og vand, så vil både byudvikling, udvikling af motorvejsnet, placering af infrastrukturelle rørsystemer, hensyn til biodiversitet, placering af decentrale energianlæg (solceller og vindmøller) m.m. i stigende grad skulle koordineres med hensynet til beskyttelse af grundvandsreservoirer.

Vandteknologierne udvikler sig hurtigt. I takt med de stigende forekomster af miljøfremmede stoffer, er der udviklet flere og flere løsningsmetoder, der muliggør rensning af vand for en lang række stoffer. Dette gør på den ene side, at vi med sindsro kan sige, at der ikke bliver problemer med at skaffe drikkevand i fremtiden, for vand er der nok af og kundskaberne er tilstrækkelige. På den anden side udfordrer teknologien vores etiske fordring. Når vi kan gensplejse afgrøder, kan vi så ikke også bringe mere avanceret vandrensning i spil? Men hvis vi kan rense vandet, er der så behov for at passe på grundvandet? Det er der selvfølgelig af hensyn til det samlede økosystem med vandløb, søer og havet, således som det er direkte udtrykt i EU's grundvandsdirektiv. Og grundvand er det største habitat for mikroorganismer på jorden. Men hvordan vil vores etik udvikle sig med det spørgsmål, og har vi overhovedet viden nok til at svare på spørgsmålet? Bliver vand tilmed et mere og mere teknologisk område, hvordan udfordrer det så størrelsen på vandselskaberne? Kan et lille lokalt pumpelav bringe avanceret vandteknologi i spil? Ønsker vi det? Virksomheder er gode til at rense og genbruge vand, hvilket kan aflaste brugen af grundvand i områder – ligesom vi kan indvinde forurenede grundvand eller bruge klimavand til tekniske formål, hvorefter vi kan rense det og bringe det tilbage i bedre kvalitet i økosystemet. Hvorfor ikke nøjes med at bruge grundvand til drikkevand og stille krav om genbrugsvand til andre formål? Den teknologiske udvikling skaber jo nye muligheder.

Grundvandsfortællingen er god, men overser forbrugerne. Den danske debat sætter lighedstegn mellem grundvandsudfordringer og drikkevandsudfordringer. Rent grundvand er en forudsætning for let vandbehandling til drikkevand. Men denne proces stopper ved vandselskabets måler og sikrer alene, at der kommer drikkevand baseret på grundvand frem til måleren. Hvad der herefter sker med vandet i ejendommens rørføringer, mangler tilstrækkelig fokus om end, den er på vej. Den megen fokus på tidslommen og mange års konstateringer af grundvandsproblemer har fjernet fokus fra spørgsmålet, om drikkevandet forbliver sundt efter måleren? Vi kan ikke nøjes med at beskæftige os med grundvandet. Drikkevandet må komme til sin egen ret.

Det er få, hvis overhovedet andre produkter end vand, man vil beskrive ved etiske fordringer og demokratiske idealer i sammenhæng med mere gængse økonomiske, kvalitetsmæssige og tidsmæssige overvejelser, der normalt indgår i produktovervejelser. Det er få, hvis nogen andre produkter end vand, man alene vil tilgå ved at fokusere på råstoffet og processen, men ikke kigge på leverancen hos forbrugeren. Til gengæld er der mange etikker, der konfronteres med en teknologi, der udfordrer vores etiske forståelse. Men vi ved også, at etikken udvikler sig langsomt.

Den kræver en lang og omfattende demokratisk debat. Etikken stiller krav om, at vi ikke alene skal kunne forstå ændringen – vi skal kunne rumme den.

Det er ikke mærkeligt at vand, så simpelt og selvfølgelig det måtte være, er en svær størrelse at debattere.

Vandets tilstand

Ét er jo, at det kan være svært at føre samtaler om vand. Noget andet er, hvordan vandet faktisk har det? Som grundlag for vores drøftelser har vi opsummeret vandets tilstand således:

En række forureninger er gennem de sidste 50-70 år trængt ned i grundvandet og har dermed forringet dets kvalitet. Dette gælder fx nitratudvaskning fra landbrugets anvendelse af gødning, som blev erkendt i 80'erne. Forureninger med olie- og benzinstoffer fra benzintanke såvel som udvaskning af chlorerede opløsningsmidler fra fx renserier og lakeringsanstalter har efterfølgende ført til lukning af mange drikkevandsboringer. Kortlægning af lossepladser, kemikaliedepoter og større, forurenede industrigrunde har ligeledes ført til identifikation af større områder af grundvandmagasinerne, som på grund af forureningstruslen ikke længere betragtes som egnede til drikkevandsindvinding.

I slutningen af 80'erne begyndte man at analysere for – og påviste – pesticider i grundvand. Efterfølgende har pesticider været en væsentlig årsag til, at drikkevandsboringer er blevet taget ud af drift på grund af menneskabt forurening. I 90'erne var det navnlig BAM, der udgjorde det helt store problem. BAM er et nedbrydningsprodukt fra et ukrudtsmiddel, der blev benyttet til gårdspladser, fortove og lignende. En række andre pesticider, der har været eller stadig bruges i landbrug og gartneri, er ligeledes påvist i grundvand. I de senere år har Regionerne og Miljøstyrelsen gennemført 'massescreeninger' - dvs. der har været analyseret for et meget stort antal pesticider og nedbrydningsprodukter. Nogle stoffer var kendt før massescreeningerne, mens omfanget ikke var kendt. Massescreeningerne har ført til påvisning af DesPhenylChloridazon (DPC), der er et nedbrydningsprodukt fra et ukrudtsmiddel benyttet i roedyrkning i 26 % af vandet fra de undersøgte boringer. Efterfølgende er der påvist endnu større forekomst (29 %) af DiMethylSulfamid (DMS), der er et nedbrydningsprodukt fra et svampemiddel, som kan stamme fra fx jordbær dyrkning; men ofte i endnu højere grad er udvaskning fra træbeskyttelsesmidler. Disse screeningsprogrammer har undersøgt en række af de ca. 1.200 identificerede nedbrydningsprodukter. Der er endnu ikke udviklet analysemetoder til op mod 700 af disse stoffer, hvis forekomst og koncentration således er ukendt.

Samlet set påvises pesticider eller nedbrydningsprodukter i 58 % af de undersøgte boringer (for perioden 2017-2019). Langt størstedelen af disse påvisninger er fra pesticider, det ikke længere er tilladt at benytte – i nogle tilfælde er nedbrydningsprodukterne først påvist årevis efter, at pesticiderne er blevet forbudt. Da det ofte tager 30-50 år for vand at trænge helt ned i de grundvandsmagasiner, hvorfra der indvindes vand til drikkevandsproduktion, varer det således længe før en anvendelse af stoffer på jordoverfladen, som siver ned i jorden, kan påvises i grundvand. Ligeledes varer det tilsvarende længe, inden fx ophør af anvendelsen af et problematisk pesticid får effekt i form af forbedret grundvandskvalitet.

For at beskytte mod disse forekomster er der under De Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS) indført et varslingsystem for udvaskning af pesticider til grundvandet (VAP). Varslingssystemet har til hensigt at undersøge om godkendte pesticider eller deres nedbrydningsprodukter udvaskes til ungt grundvand i koncentrationer over grænseværdien.

GEUS er en selvstændig og uafhængig forsknings- og rådgivningsinstitution i Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet med ansvar for bl.a. at monitere og registrere data om udvikling i kvaliteten i det danske grundvand. GEUS har påvist, at knap 70 % af de udtagne vandprøver fra det øverste, unge grundvand indeholder pesticider. Det viser altså en risiko for påvirkning af fremtidens grundvand direkte fra pesticider eller nedbrydningsprodukter heraf. Omfanget heraf er i sagens natur uklart.

Pesticider og deres nedbrydningsprodukter fylder meget i debatten om grundvandsforurening, da der er fastsat en grænseværdi på 0,1 µg/L – uanset at sundhedsmæssige risikovurderinger af disse stoffer peger på grænseværdier, der er betydeligt højere. Dette fører til lukninger af borerer uden sundhedsmæssig begrundelse med store omkostninger for forsyningsselskaberne til følge.

På den anden side er grænseværdien for 'evighedsstoffer' – gruppen af per- og poly fluoroalkyl stoffer (bl.a. PFAS og PFOS) – lige blevet sat ned i erkendelse af, at de sundhedsmæssige risici ved disse svært nedbrydelige stoffer er særdeles alvorlig. De har været brugt til bl.a. imprægnering og brandskum og er fundet i grundvand. Men omfanget af forureningerne med disse stoffer er i dag ukendt. Der er ligeledes bekymring for, om udbringning af spildevandsslam på marker kan føre til grundvandsforurening.

Udover de antropogene, menneskeskabte påvirkninger af grundvandet, er der en række *naturligt* forekommende uorganiske stoffer, som overskrider kravværdierne (pt. 16 %) for, hvad der vurderes at være tilrådeligt for mennesker at indtage. For en række af disse stoffer tyder nyere forskning på sundhedsmæssige effekter ved lavere koncentrationer end de nugældende kravværdier – det gælder fx nitrat, arsen (hvor kravværdien blev sænket for nylig), mangan, nikkel. Bliver der behov for at sænke kravværdierne yderligere, vil det skabe nye udfordringer for en del vandforsyninger.

Langt størstedelen af de ovennævnte forureningsstoffer kan fjernes fra grundvandet ved en vandbehandling på vandværket – omend en sådan udvidet vandbehandling vil medføre øgede produktionsomkostninger for drikkevand – og stille øgede krav til de enkelte forsyninger med hensyn til at håndtere en mere kompleks vandbehandling. For nogle af stofferne (fx DMS) er der i dag ikke etablerede, veldokumenterede og økonomisk relevante renseteknologier, hvilket er en betydelig udfordring for vores fremtidige drikkevand.

En anden væsentlig udfordring for drikkevand er den mikrobiologiske kvalitet, hvor forureninger årligt fører til en del overskridelser og kogepåbud – og i enkelte tilfælde til alvorlige sygdomsudbrud med flere hundrede syge. Dette er nok den mest direkte og akutte drikkevandsudfordring.

Den ændrede monitoring af drikkevand, hvor vandprøven nu udtages ved tæppetstedet, udgør en yderligere udfordring for forsyningernes håndtering af drikkevandskvaliteten, da der er risiko for, at drikkevandskvaliteten påvirkes af husinstallationerne. Dette vil formodentligt skærpes yderligere, når EU's reviderede Drikkevandsdirektiv implementeres i den nationale lovgivning – med øget fokus på afsmitning af stoffer fra materialer (fx rør og fittings) i kontakt med drikkevand, samt inkludering af Legionella, en bakterie, der navnlig relateres til varmtvandsinstallationer.

Målsætninger for drikkevandet

Trods de mange forskelligartede interesser debattørerne bag dette indlæg repræsenterer, er der alligevel nogle indsatser, vi kan enes om. Vi anbefaler en strategi byggende på en række overordnede målsætninger.

1. Vi skal sikre, at forbrugerne har drikkevand af høj kvalitet.
2. Vi skal forhindre, at grundvandet forurenes.
3. Vi skal rydde op efter forurening, som er skabt tidligere med risiko for, at det kan sive ned i grundvandet.
4. Vi skal finde måder at fjerne især forurening over tilladte grænseværdier, der allerede er i grundvandet.
5. Vi skal sikre, at det grundvand, der indvindes til drikkevand fremtidssikres i en kvalitet, som gør det egnet til dette.
6. Vi skal sikre en klar prioriteret strategi for, hvordan vi udnytter arealer, der ligger i områder, hvor der indvindes drikkevand.
7. Vi skal have mere kontrol med vandets kvalitet i hele værdikæden – fra (under) jord til bord.
8. Vi skal sikre klare mål for, hvad vi indvinder grundvand til.
9. Vi skal sikre hensigtsmæssig, fair og bæredygtig finansiering af tiltag, der skal sikre fremtidens vand.
10. Vi skal handle omkostningsmæssigt ansvarligt på samfundets vegne og gøre det tydeligt, når samfundet skal vælge mellem etik og økonomi.

Og hvad så?

Vandselskabernes økonomiske udfordringer og de svindende forekomster af ikke-forurenet grundvand kalder på handling. Det er svært at tale om vand, og en samtale om vand koster nemt penge. Vi er således ikke enige om, hvad der skal gøres ved vandet, men vi er enige om, at det er nødvendigt at handle. Foranstående viser nuancerne i debatten om vandet, og måske kan vi bidrage til forståelsen af, hvorfor det kan være svært. Men det gør ikke forskellen.

Som opfølgning til denne fælles forståelse af, hvad vi har debatteret, vil flere af os i forskellige konstellationer efterfølgende udkomme med synspunkter og forslag til, hvad der skal gøres. Vi kender hinandens synspunkter, og vi er kompetente til at drøfte de forskellige hensyn, der skal afvejes. Vores samtale kommer til at resultere i flere politiske udspil om, hvad der bør ske. Vi kommer til at invitere til dialog om at få fastlagt en langsigtet strategi for vandet, for en sådan strategi er nødvendig. Vandet er i en brydningstid, og når det er dyrt at reparere skaden, skylder vi

hinanden, at vi tænker os godt om i valget af løsning. Vi skylder hinanden, at vi går åbne og fordomsfri ind i debatten.

Tak for samtalen så langt. Tak for at alle tog sig tid til at lytte til hinanden. Det er den bedste forudsætning for, at vi nu finder de gode løsninger og den rigtige strategi.

Med venlig hilsen

EWII

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Lars B', written over a faint circular stamp or watermark.

Lars Bønderup Bjørn

Adm. direktør

NB. For god ordens skyld skal det nævnes, at dette dokument er EWII's referat af arbejdet.